



ת"פ (ירושלים) 23153-05-23 - מדינת ישראל נ' ח'אלד עתמה

ת"פ (ירושלים) 23153-05-23 - מדינת ישראל נ' ח'אלד עתמה ואח'שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 23153-05-23

מדינת ישראל

נגד

1. ח'אלד עתמה

2. גולד וורק לבניה ופיתוח בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

[25.04.2025]

כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

החלטה

כללי

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות ניהול פנקסי חשבוניות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], ומרמה, ערמה או תחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודה.
על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם 1 שימש בתקופה הרלבנטית לאישום כבעל מניות ודירקטור של הנאשמת 2, שהיא חברה בע"מ המסווגת כחברה לבנייה ופיתוח. עוד נטען כי חאלף סלאיימה שימש בתקופה הרלבנטית לאישום כבעל מניות ודירקטור בחברת "כט פוינט בע"מ", המסווגת כחברה לקבלנות בניין, עבודות בנייה ושיפוצים. עוד נטען כי בשנת 2015 היה הנאשם 1 חייב להגיש לפקיד השומה דין וחשבון על הכנסותיו והיה חייב לנהל פנקסי חשבוניות בהתאם לפקודת מס הכנסה ותקנות והכללים שהותקנו מכוחה. בתקופה זו הנאשם 1 סיפק 27 חשבוניות כוזבות של הנאשמת 2 לחאלף סלאיימה בהיקף כולל של 3,826,271 ₪ לטובת חברת כט פוינט בע"מ, אשר לא שיקפו עסקאות אמיתיות. הנאשם 1 הכניס לספרי הנאשמת 2 את החשבוניות הכוזבות. עוד נטען כי הנאשמים לא דיווחו כלל לרשויות המס על פעילות הנאשמת 2 בשנת 2015 ולא הגישו את הדו"ח השנתי כמתחייב בפקודה.
2. לפני בקשת הנאשם 1 לביטול כתב האישום בטענה שהופרה זכותו לשימוע, משעה שהוא כלל לא קיבל מכתב יידוע בהתאם להוראות סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי, כי המכתב שעל פי הנטען נשלח, נשא את כתובת הישוב שבו הוא מתגורר בלבד, אך לא את כתובתו המדויקת, ומכל מקום לא הובאה כל ראיה לכך שאיזה ממכתבי היידוע אמנם נשלח אל הנאשם 1 בדואר רשום.



- עוד טען הנאשם 1, כי יש להורות על ביטול כתב האישום, בשל כך שהוא הוגש בחריגה מן המועדים שנקבעו בסעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 ובהנחית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 בדבר משך הטיפול בתיקים. בעניין זה נטען כי לא הוצגו כל אסמכתאות לארכות שלטענת התביעה ניתנו לטיפול בתיק, כי לא התקבל אישור היועצת המשפטית לממשלה להגשת כתב האישום וכי לא מתקיים כל נימוק מהנימוקים המפורטים בהנחיה, שהצדיק מתן ארכה לטיפול בתיק.
- לבסוף נטען כי גם משך חקירת התיק חורג מהקבוע בנוהל אגף החקירות והמודיעין של משטרת ישראל בעניין זה.
3. בתגובתה ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה על שני ראשיות. לטענתה, ביום 1.6.22 נשלח לנאשם מכתב ידוע שני, שאמנם נשא רק את שם הישוב שבו הוא מתגורר ואת המיקוד, המכתב נשלח בדואר רשום וחזר למשרדי המאשימה בסיווג "אי מסירה". המאשימה הסכימה כי פרטי הכתובת על מכתב היידוע השני שנשלח לא היו מלאים, וכי הדבר פגם בהליכי היידוע, אך סברה כי מדובר בפגם שניתן לריפוי באמצעות שימוע מאוחר, שייערך לאחר הגשת כתב האישום, שכן מדובר בטעות שלא נבעה מזדון, ולנוכח האפשרות כי מחיקת כתב האישום תוביל לתוצאה שלפיה לא ניתן יהיה להגישו מחדש בשל התיישנות העבירות, ובשים לב להיקפן הכספי של העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום.
- ביחס למשך הטיפול בתיק טענה המאשימה, כי משך החקירה עולה בקנה אחד עם נוהלי רשות המיסים שנקבעו בעניין זה, וכי גם משך הטיפול של התביעה בתיק תואם את הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, לנוכח ארבע ארכות שניתנו לטיפול בתיק על ידי הגורמים המוסמכים, ועל כן לא נדרש אישור היועצת המשפטית לממשלה להגשת כתב האישום. המאשימה טענה כי ההחלטות על ארכות לטיפול בתיק הן תרשומת פנימית ועל כן אין היא מחויבת להציג להגנה.
- דין והכרעה
משך הטיפול בתיק
4. משעה שמדובר בעבירות מס, שלא נחקרו על ידי משטרת ישראל, כי אם על ידי רשות המיסים, ההנחיה המנהלית המסדירה את משך החקירה אינה נוהל אגף החקירות והמודיעין של משטרת ישראל, אלא נוהל להגבלת משך זמן חקירת חשודים של רשות המיסים.
- הנאשם מואשם בעבירות פשע שהעונש המרבי הקבוע לצדן הוא שבע שנות מאסר, לפיכך, בהתאם להוראות הנוהל, משך חקירת העבירות הוא שלוש שנים מיום חקירתו הראשונה של הנאשם באזהרה.
5. הנאשם נחקר לראשונה באזהרה ביום 12.12.16 והתיק הועבר לפרקליטות ביום 4.12.19. לפיכך, הגם שהחקירה ארכה מן רב, רשויות החקירה עמדו במסגרת הזמנים שקובעות ההנחיות המנהליות שנקבעו בעניין זה.
6. כתב האישום הוגש ביום 9.5.23, בחלוף שלוש שנים, חמישה חודשים וחמישה ימים מהגעת התיק לפרקליטות.



7. בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.12.20, ובשים לב לסוג העבירות שבהן מואשם הנאשם, משך הטיפול בתיק הוא 18 חודשים מיום קבלתו, 4.12.19.
- עם זאת המאשימה ציינה כי ביום 4.6.21 ניתנה, על ידי התובע, ארכה ראשונה בת שישה חודשים לטיפול בתיק, עד ליום 4.12.21. ארכה זו ניתנה בתוך תקופת הטיפול ועל כן היא ניתנה כדין (ראו סעיף 4(ד)(1) להנחיה).
- ביום 3.12.21 ניתנה, על ידי פרקליט המחוז, ארכה נוספת בת שישה חודשים לטיפול בתיק, עד ליום 3.6.22. גם ארכה זו ניתנה בתוך תקופת הטיפול והיא ניתנה כדין (ראו סעיף 4(ד)(2) להנחיה).
- ביום 24.4.23 ניתנו, רטרואקטיבית, שתי ארכות נוספות על ידי פרקליט המדינה, מיום 3.4.22 ועד ליום 24.5.23, אך כתב האישום, הוגש, כאמור, לפני תום הארכה הנוספת שניתנה.
8. לא ניתן לקבל את הטענה כי אישור למפרע של פרקליט המדינה אינו אפשרי במקרה דנן. בניגוד לנטען על ידי ב"כ הנאשם, האישור לארכות לטיפול בתיק לא נקבעו בחוק אלא בהנחיות מנהליות, הקובעות בתוכן מנגנון מפורש המאפשר מתן ארכה בדיעבד, כמפורט בסעיף 4(ד)(3) להנחיה. לפיכך, אף לא נדרש אישור היועצת המשפטית לממשלה להגשת כתב האישום.
9. הארכות שניתנו לטיפול בתיק במקרה דנן נהנות מחזקת התקינות המנהלית, ובהעדר ראיה לסתור, לא ניתן לקבוע כי ניתנו שלא כדין, או בניגוד לשיקולים שנקבעו בהנחיה. מנגנון מתן הארכות כפי שנקבע בהנחית היועץ המשפטי לממשלה, הוא מנגנון מנהלי המנוהל באמצעות תרשומות פנימיות שאינן חומרי חקירה, וממילא אין חובה למסור אותן להגנה.
10. לנוכח האמור לעיל, לא מצאתי כי רשויות החקירה והתביעה חרגו מהמועדים הקבועים בחוק ובהנחיות מנהליות ביחס למשך הטיפול בתיק, וטענת הנאשם בעניין זה נדחתה.
- הליכי היידוע והשימוע
11. אין חולק בין הצדדים כי נפל פגם במימוש זכותו של הנאשם לשימוע, כאשר מכתב היידוע השני נשלח לכתובת שבה חסרים עיקר הפרטים, באופן שלא היה כל סיכוי שיגיע ליעדו, ובכך הופרה חובת היידוע.
12. המאשימה לא התייחסה בתגובתה למכתב היידוע הראשון, מתי נשלח ולאילו כתובת, ויש להניח כי אין בכוחו של המכתב הראשון, ככל שאכן נשלח, כדי לרפא את הפגם.
13. המחלוקת בין הצדדים בעניין זה נוגעת לעוצמתו ונפקותו של הפגם.
- אין בידי לקבל את הטענה כי עוצמתו של הפגם נמוכה. משעה שהכתובת שנשא המכתב הייתה כזו שלא הקימה כל סיכוי שהוא יגיע ליעדו, יש להתייחס אליו כאל מכתב שכלל לא נשלח, וזוהי הפרה בוטה של זכותו של הנאשם לשימוע.
14. ברגיל, במקרה כזה, ראוי היה להורות על מחיקת כתב האישום ועל עריכת השימוע במצב שבו לא תלוי ועומד כתב האישום נגד הנאשם. אלא שבמקרה דנן שני שיקולים מובילים בהצטברותם למסקנה שלפיה אין מקום למחוק את כתב האישום: האחד נובע מהעובדה העולה מתוך טיעוני המאשימה כי אם יימחק כתב האישום, הרי שלא ניתן יהיה להגישו מחדש גם אם יידחו טענות השימוע, שכן מדובר בעבירות שבחלוף הזמן כבר התיישנו בהתאם להוראות סעיף 225 לפקודת מס הכנסה. תוצאה זו אינה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי המחייב בירור הדין ביחס למי שמואשמים בשליחת ידם בקופה הציבורית בסכומים נכבדים מאד. הנימוק השני, השלוב בנימוק הראשון, נובע מהעובדה כי כתב האישום הוגש לפני כשנתיים ימים, ביום 9.5.23, ואילו הטענות המקדמיות הועלו לראשונה ביום 29.3.25, בחלוף פרק זמן ארוך מאד של כשנה ואחד-עשר חודשים מיום הגשת כתב האישום - פרק זמן אשר חלק משמעותי ממנו רובץ לפתחה של ההגנה, ונובע מאי התייצבותו של הנאשם לדיון בתחילת משפטו ומבקשות דחיה אחרות שהגישה ההגנה. ייתכן שלו הייתה הטענה נטענת סמוך למועד הגשת כתב האישום, היה בכך כדי למנוע את התיישנות העבירות, וקל היה יותר להורות על מחיקת כתב האישום לצורך עריכת השימוע, אך לא כך הם פני הדברים.
15. בשולי הדברים אוסיף כי בטיעוניה ההגנה לא העלתה כל נימוק מהותי שעשוי היה להצדיק הימנעות מהגשת כתב האישום ואשר יש בו כדי לתמוך במסקנה כי הטענה בדבר מניעת זכות השימוע מהנאשם נושאת עמה היבט מהותי, מעבר להיבט הטכני של עצם הפרת הזכות.
16. בנסיבות אלה, לא אורה על מחיקת כתב האישום, אלא על ריפוי הפגם של מניעת זכות השימוע בדרך של עריכת שימוע מאוחר. הדיון שנקבע ליום 17.6.25 יבוטל.
- המאשימה תערוך לנאשם שימוע ותודיע עד ליום 30.9.25 האם היא מבקשת לחזור בה מכתב האישום או לקבוע דיון נוסף.
17. המזכירות תודיע לצדדים ותעביר את התיק לעיוני ביום 1.10.25.
- ניתנה היום, כ"ז ניסן תשפ"ה, 25 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.